

Na hradním nádvoří stála dřevěná tribuna, na níž seděli urození hosté. Kolem ní vlály praporec s erbem Půlnočního království. O něco dál stáli obyčejní lidé, kteří přišli svého krále povzbuzovat a fandit mu.

Atmosféra takového klání byla doslova nabitá emocemi. Když se rytíři rozjeli na koních proti sobě, všechno na okamžik ztichlo. Když do sebe rytíři narazili dřevci, ozval se potlesk, výkřiky a jásot.

Když došlo na poslední klání, publikum vzrušeně křičelo: „Vivat král! Vivat král!“

A královna Žofie si při souboji krále Jaroslava pokaždé zakrývala oči a pětiletá Krasomila, na svůj věk skutečně snad až příliš temperamentní, jí musela popisovat všechno, co vidí.

Blízko u královny seděl Jaroslavův mladší bratr Matyáš, kterého nebylo snadné přehlédnout. Od všech na tribuně se lišil svým výstředním až směšným oblečením a přehnaně hranými způsoby.

Klání na kolbišti jako kdyby se ho ani netýkalo, jenom když se k němu otočila královna Žofie, pokaždé podlézavě sklonil hlavu k pozdravu a svému bratrovi začal přehnaně fandit.

Ze všech nejvíc ale krále povzbuzoval komoří Vavřinec. Na pohled byl tak trošku směšný, protože to byl starý popleta, ale byl oddaný svému králi a vždy to s každým myslel dobře. Prostě to byl dobrák od kosti. A malou princeznu Krasomilu přímo zbožňoval. Usmíval se na ni stále, i ve chvílích toho největšího napětí, když si stoupla na špičky, aby co nejlépe viděla, a chytala maminku za ruku: „Podívej, mami, táta už jede!“

A když zazněly fanfáry, dva nejlepší rytíři se rozjeli proti sobě. Opět všechno ztichlo v napjatém očekávání a krve by se v nikom nedořezal. Královna si zakryla oči a špitla ustrašeně: „Z těch jeho věčných soubojů přijdu jednou určitě o rozum.“

Oběma rytířům vlály chocholy na přilbicích, pevně svírali své dřevce a štítů a nezadržitelně se k sobě přibližovali.

POHÁDKA O PYŠNÉ PRINCEZNĚ

A zatímco si královna zakrývala oči, malá Krasomila vzrušeně fandila: „Táto, do toho! Táto, do toho!“

Rytíři do sebe narazili dřevci. Koně se zapotáceli, zvedl se oblak prachu a v tu chvíli Krasomila chytila mámu za ruku, aby ji uklidnila: „Neboj, mami, táta je přece nejlepší!“

Královna Žofie roztáhla prsty na ruce, kterou si zakrývala obličej, aby na svého muže trochu viděla, a na tváři se jí pokaždé objevil spokojený úsměv. Na zemi vedle koně neležel Jaroslav, ale jeho vyzyvatel.

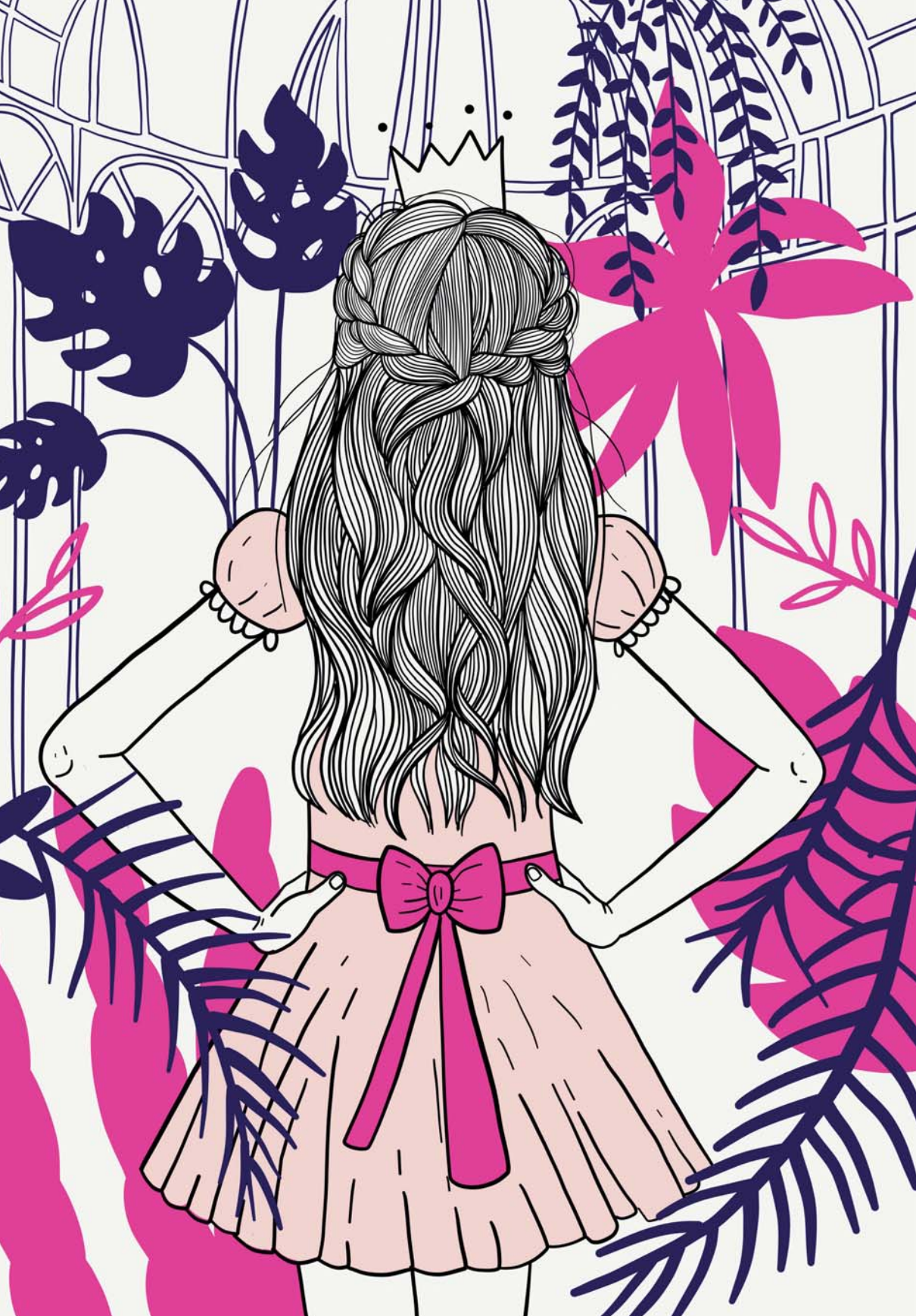
„Stejně pokaždé trnu hrůzou, že nám tatínka přivezou jako lazara,“ zašeptala do ouška své dceři tak, aby to nikdo jiný neslyšel.

Ale to už se roztomilá princezna smála na vítěze, který na koni přijel až k nim před tribunu, aby si během jízdy odklopil hledí přilbice a spiklenecky na královnu i dcerku zamrkal. Obě mu zamávaly. Královna si sundala z krku šátek a uvázala mu na hrot dřevce. Král pak dřevce pozvedl k nebesům, na znamení, aby trubači zatroubili fanfáru. Teprve pak diváci začali nadšeně skandovat: „Vivat král Jaroslav!“

A pak mohly začít oslavy. Všichni měli z nového krále vítězství velkou radost, jenom králův mladší bratr Matyáš, jako kdyby byl naopak trochu rozmrzelý. Vymlouval se, že ho bolí hlava nebo zuby anebo je mu nevolno, a tedy nemůže slavit s ostatními.

Královna Žofie s princeznou Krasomilou se moc rády procházely rozlehlou královskou zahradou. Aby ne, široko daleko nebylo hezčí. Zvláště pak upravený prostorný skleník, kterému nebylo rovno na celém širém světě.

Obě se zalíbením pečovaly o překrásné květiny a vzácné rostliny, zvláště pak o jednu exotickou a rozkvetlou květinu, kterou každé ráno s láskou zalévaly a hladily ji po květech a listech. Královna Žofie se k ní pokaždé naklonila s přivřenýma očima a zhluboka vdechla její omamnou vůni: „Cítíš, jak krásně voní, Krasomilo?“

POHÁDKA O PYŠNÉ PRINCEZŇE

Princezna si ke květině přivoněla stejně jako její maminka. A jako kdyby vdechla drobounká pírká, hlasitě kýchlá.

„Tak krásně, až mě z toho šimrá v nose,“ smála se, protože u téhle nejmilovanější květiny se jí to stávalo pokaždé.

„Ty si ze všeho musíš hned dělat legraci!“ kárala ji královna Žofie s láskou: „Žádný div, když se tatínek místo tvé výchovy věnuje turnajům.“

To hlasité kýchnutí přilákalo do skleníku zahradníka Matěje, kterému království vděčilo za to, že královská zahrada byla tak krásná.

„Pozdrav pánbůh, urozená princezno,“ ozval se pobaveně s širokým úsměvem zahradník a v mozaikových dveřích se mírně uklonil.

„Ať i tobě slouží, zahradníku,“ odvětila trochu rozjívěně Krasomila: „To z té květiny mě vždycky šimrá v nose.“

„To abys věděla, jak je tahle květina pro nás dvě velice vzácná a důležitá,“ pohladila ji královna po vlasech: „Tu jsem dostala od tvého tatínka v den, kdy ses nám narodila.“

Krasomila nedokázala poslouchat dál bez toho, aby se alespoň nepou-smála. Pak pokračovala společně s maminkou: „... vyžaduje každodenní lásku a péči. Teď zrovna potřebuje napít.“

Královna se zahradníkem nedokázali zadržet smích, a teprve až po chvílce se královna na princeznu podívala káravě.

„Nebuď nezdožilá, Krasomilo!“

Ale princezna, jako kdyby toho nebylo dost, zavolala tak trošku drze na zahradníka: Zahradníku, slyšels? Hned přines vodu!“

Zahradník se mírně uklonil a bez reptání vykročil k nedaleké studánce, aby splnil princeznino přání. Královna Žofie nemohla princeznino chování nechat bez povšimnutí.

„Ty nikam nechoď, zahradníku,“ zavolala za ním a se zvednutým obočím na Krasomilu přísně pohlédla: „Naše princezna nebude líná a o květinu se ráda postará sama. Jinak by se jí mohly zkrátit žíly a ještě by jí mohlo napršet do pyšného nosáčku.“

Princezna se na ni trucovitě podívala a udiveně u toho kroutila svou ctěnou hlavičkou, div že si ji neukroutila.

„A k čemu tedy máme služebnictvo?“ ptala se vzdorovitě.

Toho, že princezna odmlouvala a nedokázala kolikrát udržet jazyk za zuby a mumlala si pod nos dál to své, aby to bylo i nebylo slyšet, si všimli už i dvořané.

„Copak nejsem princezna?“ nedala se zastavit.

„Podívej, princezno Krasomilo,“ zvedla už královna významně hlas a ukazováček namířila na vzácnou květinu, která před očima všech přítomných začala viditelně uvadat: „Vidíš, jak uvadá?“

A princezna se zase trošku zapýřila a jen s velkým sebezapřením se na květinu a pak na maminku podívala. Královna přisedla ke květině a něžně ji pohladila.

„Stačila jen chvilka, kdy ses chovala pyšně a panovačně. Tahle květina to na tobě pokaždé bezpečně poznala. Když se budeš povyšovat nad ostatní, nikdo tě nebude mít rád. A ona ti to pokaždé připomene. To si prosím mé dítě zapamatuj.“

Krasomila nakonec pokorně přikývla, ale plamínky z jejich očí se přesto nevytratily a hořely, jako kdyby jimi chtěla mamince říct: „Kolikrát jsem to už slyšela. To já si to jenom chtěla znova vyzkoušet, jestli to pořád funguje.“

Ve skleníku se ale zrovna objevil zahradník s konví vody v ruce a chtěl uvadající květinu zalít. Krasomila mu vzala těžkou konev z ruky.

„Já sama, zahradníku!“ řekla mu pokorně, ale odhodlaně a začala vzácnou květinu zalévat. A květina se princezně přímo před očima rázem odvděčila. Viditelně pookřála, zvedla se a zase vypadala nádherná a krásně svěží. Na princeznině tváři vykouzila spokojený úsměv. Usmívala se také královna i zahradník a rovněž král Jaroslav, který se ve skleníku náhle objevil.

„Bylo nad slunce jasnější, že nejkrásnější květiny našeho království najdu právě tady,“ pronesl radostně.

POHÁDKA O PYŠNÉ PRINCEZNĚ

Když ho princezna Krasomila spatřila, položila konev na zem a skočila mu do náruče. Král Jaroslav ji objal, ale ani královně ani princezně neuniklo jeho nepatrné zasténání.

„Auuu! Opatrně, miláčku,“ ohradil se s bolestnou grimasou. Nechtěně tak prozradil, v jakém stavu se jeho tělesná schránka po rytířském turnaji nachází.

„Takový turnaj není procházka růžovou zahradou!“ snažil se alespoň takhle dodat svým bolístkám důležitost.

„Náš hrdina a vítěz turnaje,“ přistoupila k němu s lehkou výčitkou v očích královna a taky ho objala, a že si dala záležet, aby mu ty jeho naražené kosti nepatrně srovnala: „Jen přiznej, můj králi, že jsi naklepaný jako řízek.“

Jak ho královna objala, král opět tiše zasténal, ovšem snažil se tvářit jako-by nic. Přesto princeznu Krasomilu raději položil na zem.

„Má paní, ty prostě dovedeš najít na všechno ta nejvýstižnější přirovnání,“ musel se král zasmát. A milované královně hned složil kompliment: „Máš jako vždycky pravdu, drahá. Myslím, že není nic, co by mě na těle nebolelo.“

„A nechceš se už jednou začít chovat jako moudrý panovník? Jako král, který nepřejíždí od turnaje k turnaji, ale stará se především o blaho svého lidu?“ pustila se do něj. Opakovala to už po tolikáté: „Dovedeš si představit, že by se ti, nedej bůh, něco stalo? Kdo by pak místo tebe panoval? Snad ne tvůj bratr Matyáš?“

„Má drahá, ještě se nechystám do hrobu,“ bránil se takovým řečem poba-veně král: „A kdyby, tak proč Matyáš? Ty bys mě přece zastoupila nejlépe.“

Když ale viděl, že páchnu do vosího hnízda a královna začíná zuřit, raději se jí ihned teatrálně poklonil, aby zažehnal královskou hádku. Něco takové-ho by nebylo před očima princezny Krasomily a ani zahradníka za žádných okolností vhodné.

Než se však královna Žofie stačila rozzlobit, králi Jaroslavovi louplo ke všemu tomu v zádech, takže tam zůstal stát s bolestným sténáním zkroucený jako paragraf.